

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

EUROPSKI SUD ZA LJUDSKA PRAVA

PRVI ODJEL

ODLUKA

Zahtjev br. 12424/10
Jovo CETINJA
protiv Hrvatske

Europski sud za ljudska prava (Prvi odjel), zasjedajući dana 18. rujna 2012. godine u vijeću u sastavu:

- g. Anatoly Kovler, *predsjednik*,
  - gđa Mirjana Lazarova Trajkovska,
  - g. Linos-Alexandre Sicilianos, *suci*,
  - i g. André Wampach, *zamjenik tajnika Odjela*,
- uzimajući u obzir naprijed navedeni zahtjev podnesen dana 8. siječnja 2010. godine,
- uzimajući u obzir očitovanje Vlade tužene države, te odgovor podnositelja zahtjeva na isto očitovanje,
- nakon vijećanja, odlučuje kako slijedi:

ČINJENICE

1. Podnositelj zahtjeva, g. Jovo Cetinja, hrvatski je državljanin rođen 1934. godine i živi u Đulovcu. Zahtjev je podnio dana 8. siječnja 2010. godine.
2. Hrvatsku Vladu („Vlada“) je zastupala njena zastupnica, gđa Š. Stažnik.
3. Činjenično stanje predmeta, prema navodima stranaka, može se sažeti kako slijedi.
4. Dana 22. svibnja 1998. godine podnositelj zahtjeva i Agencija za pravni promet i posredovanje nekretninama („Agencija“), u vlasništvu države, sklopili su ugovor o kupoprodaji kojim su podnositelj zahtjeva i

njegovi rođaci B.C. i Č.D., zastupani po podnositelju zahtjeva, prodali Agenciji svu svoju imovinu u Hrvatskoj.

1. Parnični postupak

5. Dana 8. prosinca 2006. godine podnositelj zahtjeva podnio je građansku tužbu protiv Agencije Općinskom sudu u Zagrebu, u svoje ime i u ime B.C. i Č.D., tražeći poništenje gore navedenog ugovora o kupoprodaji. Tužbu je potpisao samo podnositelj zahtjeva, koji je izjavio da zastupa ostalu dvojicu tužitelja.

6. Dana 20. prosinca 2006. godine prvostupanjski sud pozvao je B.C. i Č.D. da dostave punomoći za zastupanje kojima su ovlastili podnositelja zahtjeva da ih zastupa u postupku. Međutim, pismeno im nije moglo biti dostavljeno na adrese koje je podnositelj zahtjeva naveo, budući da su se preselili.

7. Dana 28. prosinca 2006. godine, 19. siječnja 2007. godine, 5. ožujka 2007. godine, 21. ožujka 2007. godine te 20. travnja 2007. godine prvostupanjski sud je neuspješno pokušavao dostaviti pismeno B.C. i Č.D.

8. Dana 2. svibnja 2007. godine Č.D. je obavijestio prvostupanjski sud da je njegov zastupnik K.T., odvjetnik iz Zagreba.

9. Dana 24. rujna 2007. godine podnositelj zahtjeva prigovorio je Predsjedniku Općinskog suda u Zagrebu zbog duljine predmetnog postupka.

10. Dana 8. studenoga 2007. godine Predsjednik Općinskog suda u Zagrebu odgovorio je da se postupak neće moći nastaviti dok B.C. ne dostavi valjanu punomoć za zastupanje.

11. Dana 17. ožujka 2008. godine prvostupanjski sud naložio je podnositelju zahtjeva da u roku od 8 dana podnese punomoć za zastupanje B.C. te dostavi njegovu točnu adresu.

12. Dana 31. ožujka 2008. godine podnositelj zahtjeva obavijestio je prvostupanjski sud da je B.C. umro prije podnošenja tužbe.

13. Dana 15. srpnja 2008. godine prvostupanjski sud odbacio je tužbu u odnosu na B.C.

14. Ročišta su održana dana 13. ožujka 2009. godine, 11. rujna 2009. godine i 8. travnja 2010. godine.

2. Postupak za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku

15. Dana 25. listopada 2007. godine podnositelj zahtjeva prigovorio je Županijskom sudu u Zagrebu zbog duljine gore navedenog postupka.

16. Dana 12. rujna 2008. godine Županijski sud u Zagrebu odbio je podnositeljev zahtjev utvrdivši da duljina postupka do tada nije bila prekomjerna.

17. Dana 12. ožujka 2009. godine Vrhovni sud Republike Hrvatske odbio je žalbu podnositelja zahtjeva i potvrdio rješenje Županijskog suda u Zagrebu.

18. Dana 14. svibnja 2009. godine podnositelj zahtjeva prigovorio je Ustavnom sudu Republike Hrvatske da Vrhovni sud Republike Hrvatske nije odlučio o njegovoj žalbi u roku od šest mjeseci.

19. Dana 1. srpnja 2009. godine podnositelj zahtjeva podnio je drugu ustavnu tužbu zbog duljine postupka.

20. Dana 14. listopada 2009. godine Ustavni sud Republike Hrvatske odbio je ustavnu tužbu podnositelja koja se odnosi na duljinu postupka zbog nenadležnosti.

21. Dana 5. studenoga 2009. godine Ustavni sud odbacio je ustavnu tužbu podnositelja zahtjeva od 14. svibnja 2009. godine, utvrdivši da nije nadležan ocijenjivati navodni propust Vrhovnog suda Republike Hrvatske da donese odluku u postupku za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku.

PRIGOVORI

22. Podnositelj zahtjeva prigovorio je na temelju članka 6., stavka 1. Konvencije da je duljina građanskog postupka pred Općinskim sudom u Zagrebu bila prekomjerna.

23. Podnositelj zahtjeva je također prigovorio na temelju članka 13. Konvencije da nije imao učinkovito pravno sredstvo u odnosu njegov prigovor zbog duljine postupka.

PRAVO

1. Članak 6., stavak 1. Konvencije

24. Podnositelj zahtjeva je prigovorio duljini građanskog postupka u tijeku pred prvostupanjskim sudom. Pozvao se na članak 6., stavak 1. Konvencije koji, u mjeri u kojoj je to bitno, glasi kako slijedi:

“Radi utvrđivanja svojih prava i obveza građanske naravi....svatko ima pravo...da sud...u razumnom roku ispita njegov slučaj.“

25. Vlada je tvrdila da podnositelj zahtjeva nije iscrpio domaća pravna sredstva jer je podnio zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku prerano - tek deset mjeseci nakon što je pokrenuo građanski postupak. Vlada je istaknula da je podnositelj zahtjeva trebao podnijeti nadležnom tijelu novi zahtjev zbog duljine postupka.

26. Glede osnovanosti podnositeljevog zahtjeva Vlada je tvrdila da je predmet u pitanju bio složen, budući da je podnositelj zahtjeva osporio valjanost kupoprodajnog ugovora ovjerenog od javnog bilježnika, te budući da su saslušani brojni svjedoci. Vlada je također tvrdila da je podnositelj zahtjeva značajno pridonio duljini trajanja postupka. Naime, podnositelj zahtjeva je podnio predmetnu građansku tužbu u ime druge dvije osobe bez podnošenja punomoći, iako je znao da je II-tužitelj već umro. Podnositelj zahtjeva obavijestio je prvostupanjski sud o tim činjenicama kada je postupak već bio u tijeku jednu godinu i četiri mjeseca, tek nakon što mu je predsjednik Općinskog suda objasnio da će se postupak nastaviti čim

dostavi punomoć za zastupanje za B.C. Konačno, Vlada je naglasila da je prvostupanjski sud postupio u skladu s mjerodavnim pravilima postupka.

27. Podnositelj zahtjeva odgovorio je da je prvostupanjski sud trebao odmah od njega zatražiti da podnese odgovarajuću punomoć za zastupanje. Nadalje, podnositelj zahtjeva tvrdio je da nije znao da je B.C. umro.

28. Sud na početku primjećuje da je podnositelj zahtjeva iskoristio učinkovito domaće pravno sredstvo u odnosu na duljinu postupka - zahtjev za zaštitu prava na suđenje u razumnom roku, a da su nadležni sudovi odbili njegov zahtjev. U tim okolnostima, Sud je dužan provjeriti proizvodi li način na koji su nacionalni sudovi tumačili i primijenili mjerodavne odredbe domaćega prava posljedice koje su u skladu s načelima Konvencije, tumačenima u svjetlu sudske prakse Suda (vidi, *mutatis mutandis*, naprijed citirani predmet *Cocchiarella protiv Italije* [VV], br. 64886/01, § 82, ECHR 2006-V).

29. Pri tome, Sud mora ispitati razdoblje između datuma početka građanskog postupka i datuma odluke Ustavnog suda, 14. listopada 2009. godine (vidi naprijed citirani predmet *Cocchiarella protiv Italije* [VV], naprijed citirano, § 103). Ako je odluka Ustavnog suda u skladu s načelima Konvencije, Sud se, kada bude ispitivao pitanje iscrpljenja domaćih pravnih sredstava, neće baviti duljinom postupka nakon te odluke.

30. Sud ponavlja da se razumnost duljine postupka mora ocijeniti u svjetlu okolnosti predmeta i pozivom na slijedeće kriterije: složenost predmeta, ponašanje podnositelja zahtjeva i mjerodavnih vlasti te važnost onoga što se za podnositelja zahtjeva dovodi u pitanje u sporu (vidi, između mnogih drugih izvora, naprijed citirani predmet *Cocchiarella protiv Italije* [VV], naprijed citirano, § 68, te *Frydlender protiv Francuske* [VV], br. 30979/96, § 43, ECHR 2000-VII).

31. Sud primjećuje da je, u trenutku kada je Ustavni sud donio svoju odluku, predmetni postupak trajao dvije godine, jedanaest mjeseci i šest dana. Sud primjećuje da u je tom razdoblju predmet razmatran na jednoj razini nadležnosti te da nisu postojala nikakva značajna razdoblja neaktivnosti domaćeg suda.

32. Sud smatra da je podnositelj zahtjeva značajno pridonio duljini postupka, budući da je podnio tužbu u ime B.C. i Č.D. bez podnošenja punomoći koja ga ovlašćuje da ih zastupa, te da je dostavio pogrešne adrese za njih. To je uzrokovalo značajne odgode u predmetnom postupku.

33. U takvim okolnostima Sud smatra da u vrijeme kada je Ustavni sud donio svoju odluku postupak o kojemu je riječ nije premašio razumni rok te da je podnositelj zahtjeva znatno pridonio njegovoj duljini.

34. Slijedi da je prigovor podnositelja zahtjeva, u onoj mjeri u kojoj se odnosi na duljinu postupka već razmotrenu od strane nacionalnih sudova, očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. i da ga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

35. U mjeri u kojoj se prigovor podnositelja zahtjeva odnosi na duljinu postupka nakon odluke Ustavnog suda, Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva mogao podnijeti još jedan zahtjev za zaštitu prava za suđenje u razumnom roku, koji bi omogućio nacionalnim sudovima da ispituju ukupnu duljinu postupka, uzimajući u obzir njegovo trajanje nakon njihove prethodne odluke. Međutim, podnositelj zahtjeva to nije učinio.

36. Slijedi da ovaj dio podnositeljevog zahtjeva treba odbaciti na temelju članka 35. stavaka 1. i 4. Konvencije zbog neiscrpjivanja domaćih pravnih sredstava.

2. Članak 13. Konvencije

37. Podnositelj zahtjeva prigovara da nije imao na raspolaganju učinkovito domaće pravno sredstvo za svoj prigovor zbog duljine parničnog postupka. Pozvao se na članak 13. Konvencije koji glasi kako slijedi:

„Svatko čija su prava i slobode koje su priznate u ovoj Konvenciji povrijeđene ima pravo na učinkovita pravna sredstva pred domaćim državnim tijelom čak i u slučaju kad su povredu počinile osobe koje su djelovale u službenom svojstvu.“

38. Sud primjećuje da je podnositelj zahtjeva mogao prigovarati pred nacionalnim sudovima zbog duljine postupka. Pravo na učinkovito pravno sredstvo ne jamči uspjeh u korištenju tog pravnog sredstva.

39. Iz toga slijedi da je ovaj prigovor također očigledno neosnovan u smislu članka 35. stavka 3. Konvencije i da ga treba odbaciti na temelju članka 35. stavka 4. Konvencije.

Iz tih razloga, Sud jednoglasno

utvrđuje da je zahtjev nedopušten.

André Wampach
zamjenik tajnika

Anatoly Kovler
predsjednik

© Ured zastupnika RH pred Europskim sudom za ljudska prava. Sva prava pridržana.